

«سیگار فضایی» اولین حامل بشر به دومین زمین!

یک فضاپیمای سیگاری شکل ۵۸ کیلومتری می‌تواند نخستین فضاپیمایی باشد که انسان را به اولین سفر میان‌ستاره‌ای می‌برد.

یک فضاپیمای سیگاری شکل ۵۸ کیلومتری می‌تواند نخستین فضاپیمایی باشد که انسان را به اولین سفر میان ستاره ای می‌برد. به گزارش ایسنا، یک گام جسورانه جدید برای بشریت می‌تواند سفری نه به ماه یا مریخ، بلکه به یک منظومه ستاره ای کاملاً جدید باشد.

این پروژه، «کریسالیس» (Chrysalis) نام دارد؛ طرحی برنده جایزه برای یک فضاپیمای فرضی که می‌تواند تا ۲۴۰۰ نفر را به «آلفا قنطورس» که نزدیکترین همسایه ستاره ای ماست، ببرد. هدف نهایی، رسیدن به سیاره فراخورشیدی «پروکسیما قنطورس بی» و سکونت در آن خواهد بود. با این حال طبق گزارش ها، این سفر یک طرفه به دلیل فاصله بسیار زیاد حدود ۴۰۰ سال طول خواهد کشید. به دلیل این مدت زمان باورنکردنی، بسیاری از مسافران، تمام عمر خود را در فضاپیما سپری خواهند کرد، بدون اینکه هرگز بدانند زندگی در سیاره زمین یا سیاره مقصد چگونه است.

این پروژه علمی-تخیلی، جایزه برتر «مسابقه طراحی پروژه هایپریون»، مسابقه ای برای طراحی فضاپیماهای چندنسلی فرضی برای سفر به اعماق فضا را به خانه برد.

در توضیحات این مأموریت آمده است: سفینه فضایی نسلی «کریسالیس» به دلیل احتمال جذاب داشتن یک سفینه فضایی که قادر به حفظ امنیت و اتحاد ساکنان خود، نسل به نسل تا زمان ورود به منظومه خورشیدی جدید باشد، نام گذاری شده است.

یک سفینه چندنسلی با تمام امکانات
کشتی چندنسلی «سیگار شکل» پیشنهادی تقریباً حدود ۳۶ مایل (۵۸ کیلومتر) طول خواهد داشت که چرخش مداوم آن، گرانش مصنوعی ایجاد می‌کند و به حیات اجازه می‌دهد در آن رشد کند.

قبل از این سفر، نسل های اول مسافران به مدت ۷۰ تا ۸۰ سال در یک محیط ایزوله در قطب جنوب زندگی خواهند کرد تا برای زندگی در این فضاپیما آماده شوند.

ساخت این فضاپیمای میان ستاره ای ۲۰ تا ۲۵ سال یا حتی بیشتر طول خواهد کشید. طبق توضیحات، قرار است فضاپیمای «کریسالیس» در نقطه لاگرانژی L1 سیستم زمین-ماه ساخته شود. این مکان ایده آل است، زیرا ممکن است به پروژه اجازه دسترسی به منابع ماه و زمین را بدهد.

در ادامه توضیح این مأموریت آمده است: L1 همچنین به عنوان نقطه پرتاب یک فضاپیمای عظیم چند کیلومتری ایده آل است تا از فشارهای ناشی از اثرات گرانشی متفاوت بر سازه هنگام قرار گرفتن در مدار بسیار نزدیک به زمین یا ماه جلوگیری شود.

این فضاپیمای غول پیکر، یک اکوسیستم کامل با لایه های مختلف خواهد بود که در هسته خود، مجموعه ای از جهان های مستقل را میزبانی می‌کند که هر کدام هدف خاصی دارند. فضاهایی برای مزارع، باغ ها، خانه ها، انبارها و سایر امکانات مشترک خواهد داشت که هر کدام توسط راکتورهای همجوشی هسته ای تغذیه می‌شوند.

در هسته داخلی، شاتل ها منتظرند و آماده اند تا مسافران را به مقصد نهایی خود برسانند. لایه بعدی پیرامون مبحث بقا خواهد بود. در آنجا، تولید غذا یک علم است، با محیط های کنترل شده ای که می‌توانند همه چیز را از محصولات کشاورزی گرفته تا دام و طیور پرورش دهند. طراحان حتی زیست بوم های مختلفی مانند جنگل های گرمسیری و شمالی را برای حفظ بالقوه تنوع زیستی در نظر گرفته اند.

فراتر از آن، این مکان قلب زندگی یک جامعه را نیز در خود جای خواهد داد که شامل پارک ها، مدارس، بیمارستان ها و کتابخانه ها خواهد بود.

پوسته های بیرونی نیز خانه ها، صنایع و انبارها را در خود جای داده اند. گفتنی است که در حال حاضر، این فقط یک ایده است. با سفری که چندین نسل طول می‌کشد، کنترل جمعیت کلید اصلی است. تولدها با دقت برنامه ریزی می‌شوند تا جمعیتی پایدار در حدود ۱۵۰۰ نفر حفظ شود و منابع در کل سفر حفظ شوند.

برای اداره این جامعه پیچیده، انسان ها با هوش مصنوعی پیشرفته همکاری خواهند کرد. این همکاری، ثبات را تضمین می‌کند و دانش حیاتی را بین نسل ها منتقل می‌کند.

پروژه هایی مانند «کریسالیس» با وجود اینکه نظری هستند و به فناوری هنوز توسعه نیافته ای نیاز دارند، به دلیل نقششان در پیشبرد مرزهای ممکن، ارزشمند هستند. آنها به عنوان طرحی برای شکل دادن به آینده ای عمل می‌کنند که اکنون فقط می‌توانیم رویای آن را در سر بپرورانیم.